

Prins Otto af Danmark og hans Gamtid.

Historisk Roman af Bernhard Severin Ingemann. (Fortsat.)

„Ho, ho! Sti Andersens Bredbrager!“ — udbrød den lange Rødtøjlet med en haanlig Vatter, medens han ligegyldigt red sit Sværd fra Væltet og satte sig i Forsvarsstilling. — „Har du vendt Koppen efter den nye Hofvind, Gudsflab! og faaet et Junker-Sværd at gøre Spræl med? Hold inde, du Gæst! sølg os tilbage til Bjørnsholm! Du kan vinde, du har bragt os Brev og Budskab om vor Handel med Greden; nu gaar de fra det, de store Slyngher, og viffer os til Helvede efter Tat og Løn. Vil du være vort Vidne, skal vi dele Lønnen, som Vren!“ — Den lange Rødtøjlet fik ikke Tid til flere Forslag. Prinsens gylbne Sværd i den raste Væbnerhaand surrede alt om hans Øren og bibragte ham straks en Flængelse over det halve Ansigt. — „Død og Helvede!“ — streg han og skulpede paa Sadelen — „Djævelskunst, John! — et forloget Vaaben!“ — Stit ham ned, fejge John! — er det Kammerflab!“ Det lyttede ham at bibringe Svend Trøst et Saar; men han modtog selv endnu et langt farligere og tumlede af Sadelen; dog næsten i samme Øjeblik faldt Svend Trøst sig lumstelig angreben bagfra med et smerteligt Stik i Ryggen. „Fejge Nidding; fægter du paa Stimanbøis!“ — streg han og vendte sig mod den anden jægerlæbte Herre; men det fornede for hans Øjne, og han styrtede bevidstløs af Sadelen i det høje Læng med Jæsen mod en Kampesten.

Da Svend Trøst opstog sine Øjne, saa han ikke længer paa Lyngheden, men i en stor Seng og kunde ikke røre sig for den svære Forbinding. Han faldt sit Hoved tungt som en Sten, og alt løb rundt med ham. Stedet syntes ham bekendt. Han var paa Bjørnsholm. Den magtige Borgherre, Sti Andersens selv, stod midt i den hvalvede Stenstue og udbødte Befalinger til sine Husfolk. Lige over for Væbnerens Leje stod en Seng, hvori der ogsaa laa en fyg og vaandede sig; paa Stammen og de vilde Eder troede Svend Trøst at lende sin forhabte Modstander, Rødtøjlets Herre. Den høje Borgherre vendte sig mod Svend Trøsts Leje og nikkede med et listigt Smil i det lange spidse Ansigt, dog uden at træde ham et Skridt nærmere. „Det tænkte jeg nok, Gaining! du bør ikke denne Gang!“ — sagde han. — „Utrudt forgaar ej saa let. — Ham der henne har du givet sin Rest; det var til Vaas! Han er en Væsel og en dum Hund derhos; det er utilgiveligt. Du er dog kun en af Delene.“ Derpaa forlod han Eggestuen, hvoraf han straks havde bortvift de deltagende Husfolk. Der blev kun en lagfyndig Klerk tilbage; det var Huskapellenen paa Borgen. Han gik med listende Stattesridt fra den ene Seng til den anden og formanede de syge til Omvendelse og Sjælgaver til Kirken inden Raadens Frist var ude.

Svend Trøst troede blandt dem, der var til Stede, da han slog Øjnene op, at han havde bemærket en fin, tvindelig Stikkelse, men som han kun havde set paa Ryggen, og han haabede i sit stille Sind, at det havde været den dejlige Jonfru Agnete, som for hans Stald var sendt i Klosterkølen for to Aar siden. Herom laa han længe og talte forviret, halv drømmende, medens alle hans Erindringer og Forhaabninger svæmmede i en Række af Laagebilleder for hans indre Øje. I disse Drømmerier blev han ofte forstyrret af den saarede Rødtøjlets Eder og Trusser med idelglige Udraab: „Min Løn! — giv mig min Løn!“

„Gaa i eders selv, Hr. Henneke! fortryd eders Taabelighed og stammelige Forordbøvelse!“ — sagde den gejstlige — „træd aldrig Tat og Løn for eders Misgerninger, høreren her eller hiset! — I hører jo, det aldrig har været min fremme Herres eller Gredens Mening. Med eders Liv er det snart ude, Hr. Henneke! — I lever ej denne Nat til Ende; maatte kunde eders Sjæl endnu dog reddes paa en Maade.“

„Du redder ingen Sjæl, Klerk! du har stredet dig Løgnens Udfeber i Vold!“ — raabte Rødtøjlets Herre — „jeg kendte din Raabekke saa godt som dine hule Herrens Mening. — Min Løn! min Løn! I Sataner! eller!“ — han tab trænede og stræ Lænder.

„Bryd dig ikke om den gale, forstokkede Synner, unge Menneske!“ — sagde Klerken i ligegyldig Tone til Svend Trøst. — „Døden spiller ham om Læberne, og han taler som en befalt Daare, det endnu havde et helt Liv til ufrikelig Havn og flette Gerninger.“

Synet af Sti Andersens listige Huskapellener og Stridvæbner Svend Trøst lige saa modbydeligt, som den saarede Rødtøjlets Rødtøjlets Herre, og han laa her den hele Nat i den pinlige Stilling, uden at lukke et Øje, medens han ikke hørte andet end Rødtøjlets rasende Raab paa sin Løn og sin Havn og Klerkens kolde Dødsord til Vob og Omvendelse. Han imod Morgenstunden blev der stille i Eggestuen. Klerken var falden i Søvn i sin store Vanestol. En Lampe brændte døsig paa Bordet for ham mellem en Øynebøg og nogle Forbindingsredskaber. Den halvdøde Rødtøjlets Herre syntes udmattet og nær ved at opgibe Væbneren. Svend Trøst laa stille med aabne Øjne uden at røre sig og gav nede Magt paa den gruelige Stueammandens Bevægelser. Nu saa han med Forfærdelse, at det blødigte Menneske rejste sig halvt op i Sengen og udtrakke sin lange Arm efter Lampen. Øjnene stod stive i Hovedet paa ham og saa ud som halvbrudne. „Se saa!“ — mumlede han og greb Lampen — „frist Mod, fejge John! nu sover Kongen og Junkeren — nu ruge vi Ræven ud — for Bølgen faar vi Borg og Fæste — nu tænker jeg Halmen og Spaarnerne!“ Vermed holdt han Lampen til de lange Sengesparlagen, som øjeblikkelig opblusede i en høj Flamme. Med et rasende Strig styrtede han selv ud af sin brændende Seng og tumlede, som død, om paa Gulvet, medens Jæsen udbredte sig over hele Stuen. Svend Trøst kunde ikke røre sig af Stedet; men han samlede alle sine Kræfter til et gennemtrængende Brandraab. Klerken vaagnede og for forfærdet ud af den brændende Eggestue. Svend Trøst saa kun Flamme og Røg om sig og anstrenge sig forgæves for at rejse sig helt op. „Min Løn! min Løn!“ hørte han endnu Rødtøjlets Herres med rullende Røst læt ved sig, og han sank selv, halv kvast af Røgen tilbage. Dog

nu faldt han sig greben af et Par stærke Arme og baaret ud i det frie. Om sit Hoved fornam han et Par smaa, varme Hænder, og han atter befandt sig i en hvidende Stilling, syntes han i sin halve Bevidsthed at fornemme en fortryllende Berørelse paa sin Pande, ligesom af en usynlig Engels Kænde. Ved denne Fornemmelse forsvandt alle urolige Tænker og Strækkeligheder i hans Sjæl. „Agnete!“ — hviskede han — „lille, kære, kære Stigsengel! har du bragt mig i det salige Paradis?“ Han kunde i sin Natthed ikke aabne Øjnene, og hans Sans og Samling syntes aldeles forvirret; men han drømte fort om Paradisets Selligheder, medens man sluttede Jæsen paa Borgen og i Morgenstunden, uden Klokkelag og stor Ceremoni, begreb Henneke Rødtøjlets forbrændte Lig paa Kirtegarden ved Bjørnsholms Borgtæpel.

Tiende Kapitel.

Svend Trøsts Sindsforvirrelse var langvarig; man troede den forarsaget ved et Stød i Hovedet. Sin Dram om en Ulykkelig, som den saarede Væbner selv udmaltte sig efter sit Hjertes lønlige Ønsker, blev han nu til en hel Verden, hvor Jonfru Agnetes Billede blandede sig mellem tusinde vidunderlige Gæstner og med de dristigste Tanteoptrin af et adelt og daadrigt Liv for Fædrelandets Frelse og Lykke. En saadan Drømmetilstand blev i lang Tid hans eneste Liv og Glæde, medens hele den virkelige Verden, tillige med alle Smertor og Sorger, var forsvunden for hans slumrende Sanser.

Da han første Gang igen med fuld Bevidsthed traadte ud af den taalme Eggestue og indaandede den friske Luft, havde han bortdrømt en hel Vinter og Sommer. Det var atter Gfæraar og Bladene guldede paa de faa Lovtræer i Bjørnsholms Fruerlund, ligesom da han sidst saa hen over Heden mod Vindforbunden og den gamle Borg; men der var nu øde og tomt. Den magtige Borgherre var fraarende. Gaardsfogden og nogle Huskarle var kun tilbage til Borgens Besøgning tillige med Huskapellenen og et Par gamle Tjenesteføderne. I sin lange Drømmand havde Svend Trøst dog nogle Gange troet at høre Sti Andersens Røst; men langt oftere syntes han at have haft hemmelighedsfulde Besøg af sin Stigsengel, der aandede ham saa lærligt paa Panden. Underinden havde han hørt dejlige Toner, til Dels af betændte Føltesange fra hans Barndom, og altid med Agnetes fortryllende Stemme. Hun var den første, han nu spurgte om. Hun var i Klosterkølen endnu, som sædvanlig, hed det. Han spurgte om Junker Otto og hvad han foretog sig til Landets Redning. Man svarede med Skuldertræk og bad ham ikke bryde sig dermed; alt var ved det gamle, og man ventede lige saa lidt Frelse af Junker Otto, som af nogen anden. Nu sit han først ret at vide, hvor lang Tid han havde været syg, og det forekom ham, efter hvad han hørte, som hele Danmark med ham havde ligget saaret og i Dødsbølge. Snart faldt han sig dog fuldkommen helbredet. Sundhedsraadsmænd kom tilbage paa hans Rinder; der kom Orden og Klarhed i hans Tænker og Forestillinger, og han kunde tumle sin Hest rask og livlig som tilforn. Han ilede med at forlade det øde Bjørnsholm, for at opsøge de Frænder og Venner, der endnu ikke havde opgivet Haabet om Frihed og Planerne til Fædrelandets Redning.

Ligesom han en Morgen tidlig med denne Beslutning stod rejseklar i Stalden og allerede havde sadlet og oppakket sin Hest, traadte den høje Sti Andersens i ridderlig Rødtøjlets frem for ham i Staldøren. Den magtige Borgherre var kommen hjem om Natten og vilde endnu samme Morgen forlade Borgen igen. „Hvorhen faa du sig? Svend Trøst!“ — spurgte han med streng Røst og fremstak det lange, spidse Ansigt af Hjalmskuen — „er du nu kommen til Forstand og Kræfter igen, for at gøre gale Streger paanag?“

„Al! er I der endelig, Herre!“ — udbrød Væbneren og ilede imod ham, men veg tilbage for hans strenge Blik. — „I er vred paa mig; men I vil blive det endnu mere, naar jeg siger eder, hvad jeg længe har været hindret i.“

„Det kan nok være? Hvad er det?“

„Jeg stulder eder stor Tak, strenge Herre Sti! for den Omhu, hvormed I har ladet mig pleje!“ — vedblev Svend Trøst — „saa vel som for alt, hvad I har lært mig i den edle Vaabenkunst og al ridderlig Færd; men da jeg kom til sin Ulykke her ved Fruerunden, var jeg kun paa Vej til Bjørnsholm for at sige jer Tak for alt godt og lade eder vide, at jeg ikke længer vilde tjene eder som Væbner.“

„Hvad? Dreng!“ — udbrød Borgherren barsk og stampede — „dog, det er sandt!“ — vedblev han mildere — „Dreng er du ikke længere; jeg kan slaa dig til Ridder hvad Time, jeg vil — men saa maatte du have fortjent det, og ved andet end Fustentastier og patriotiske Dumheder. — Hvad er det nu for Griller? Hvorfor vil du ikke tjene mig længere? — har din Morbroder gjort dig ud til Vens? — eller denne Drømmeløng af Junker? Nu behøver jeg dig just — og nu vil du sigte, Stubbert!“

„I er jo Gred Gerhards Marsk endnu!“ — svarede Svend Trøst — „og I maa sige hvad I vil, Herre! den Rødtøjlets Grepe er og bliver Danmarks Tyrann og Dødsfjende.“ — Saa længe der er en dansk Blodbrøbe i mit Hjerter, fortaarer jeg ikke mit Fædreland, kunde jeg der ved end blive lige saa stor og magtig en Ridder, som I er.“

„Dum Snaat, Knegt! hvad forskaar du dig paa Landets og Rigets Velfærd? Lad du mig berom! Mig kan du sølge siltter; jeg har altid vidst, hvad jeg gjorde.“

„Jeg ved nu ogsaa hvad jeg vil gøre herefter, strenge Hr. Marsk! Jeg vil ikke længer adlyde nogen Herre i Blinde, om han saa var Kæjser. Det sidste Vrenge, jeg red i eders Tjeneste, vil jeg fortryde saa længe jeg lever; det var spæren ærbødt eller ridderligt! det har I selv sendt ved at gaa fra det og vise Forræderens til Helvede efter Tat og Løn.“

„Død og Ulykke! den Handel var Gredens — i den Sag var jeg kun hans Marsk — hvad kommer det mig ved — som Menneske, som fri Mand?“ —

„Jeg vil sige jer rent ud hvad jeg har for, Herre!“ — tog Svend Trøst atter Ordet — „jeg slutter mig nu til min ærlige Morbroder eller Ridder Bugge paa Halv eller hjem der kan og vil gøre noget for at befri Landet fra de Ulyk.“

„Gaf ind og læg dig, Svend Trøst! du er fra Jordens endnu. Hvad drømmer du om, Gaining! Tror du jeg havde forladt den usle Christoffer og hans Søner, hvis der var noget Haab om Landets Redning fra den Saak!“

„Jeg tror gerne, I mener det godt med Land og Folk, strenge Herre! men derfor kan jeg ej være af eders Tro om det tykke Regimente. Kommer det til Fjende paa ny med Rødtøjlets Herre, er min Haand imod ham igen, om det saa ikke gaar os bedre end sidst, da eders egen tapre Arm var imod ham. Det faar gaa mig som vor Herre vil! men lad mig kun ikke høre den Ulykke at se min gamle Herre og Vaabenmester, med sin kække Arm og sit snilde Hoved blandt Landets Fjender!“

„Gaf dig Dummerjan! paa Fjendebillet! kom aldrig mer for mine Øjne!“ — udbrød den høje Ridder, bestig opdragt — „jeg havde bedre Tænker om din Forstand, Svend Trøst! Var længe nok bindegal af Saar og Vuler! det er der Raad for — det kan Tid og Væbster turere — men nu marker jeg, du er en dum Nar, som din Morbroder og Storpræleren paa Halv, der høde og truer med Guds Vn og vil gøre Mirakler. Vil I befri Landet fra Ulykterne, som de prale af, saa jag først dem fra Volden, der nu komme anfigende med Junker Otto og hans taabelige Voklitter, for at bringe Greden i Harnist og styrte hele Landet i Ulykke!“

„Hvad hører jeg?“ — udbrød Svend Trøst forbaftet — „er den edle Junker Otto kommen herover med en Hær?“

„Vah! Drengestreg! — mumlede Ridderen — „den Hær vil være kortblæs, som Væner og Fnuj, naar den store Gred vil agte dem den Vre værd at rejse sig mod dem. Men det vil sive til jer alle. Betant dig endnu, Svend Trøst! følger du dit eget trodsige Hoved, er al din Ulykke i denne Verden forpibet. Jeg havde ventet, der skulde blive noget af dig; men nu er du paa den visse Vej til Galgebatten.“

„I Guds Navn! strenge Herre! Samvittigheden tænker jeg dog at frelse. Endnu en Gang hjerterlig Tak for alt godt, Ridder Sti! Hils ogsaa eders ædle Datter! sig hende, at jeg aldrig i mit Liv skal glemme!“

„Glem kun det! Glem din Trost og Taknemmelighed mod mig! men glem først og fremmest alle forelskede Børnegriller! bild dig aldrig ind, Agnete tænker paa dig — eller spørger om den saalede Svend Trøst, naar du hanger til Raabeføden i Rødtøjlets Galge!“ Med disse Ord vendte Ridder Sti sig om og gik med bestige Strid op paa Borgen. Svend Trøst saa vemodigt efter ham og trak sin Hest ud af Stalden. Han betragtede det gamle, kære Bjørnsholm endnu en Gang ret næje, ligesom han tog Afsted med det for evig. Han red langsomt ud af Vorten og gennem Fruerunden. Det var ligesom hvert Træ og hver Busk affordrede ham et vemodigt Farvel. Endelig løstred han sig fra de sørgelige Forestillinger og red rask hen mod Udgangen af Fruerundstrøttet, for at dreje om ad Viborgvejen; men i det samme hvinede der en Armbrøststøbt forbi Vret; han saa en Flot hjemlig Omkløbere af de saakaldte Taterfolk lejede i Grøften, og en lang Kærk med et forbrunt Ansigt sprang op af Grøften med en Armbrøst paa Skulderen og en blank Jagtkniv i Haanden. Svend Trøst greb til sit Sværd og for frem i Solfinnet uden for Krattet; men han lod forbaftet Sværdet synke og raabte: „Volle! forte Svend! vilde du myrde mig?“

Det vilde, fortjumsede Menneske laa knalende foran Hesten, med Hænderne paa Kors over Brystet, og syntes haade at vilde græde og le. „Gønduls Vænder se Tak! jeg faldt som et Åsen, tære unge Herre!“ — sagde han med betaget Røst. — „Vil I hugge Dreene af mig for den Streg, saa slønd jer — og vær god igen! Jeg holdt jer for den laadne Hanraab beroppe; han vilde jeg givet et lille Tak for sidst fra mig selv og jer, ærlige Herre Morbroder.“

„Mær du, Volle! — Staa op, Menneske! — Vilde du myrde Sti Andersens — og paa min Morbroders Vegne? Naar har Ridder Niels af Brattingsborg sendt Stimanb med sine Fjender?“

Det var kun mit eget gode Indfald, unge Herre!“ — svarede den sorte Kærk og rejste sig. — „Jeg var sendt hid for at spørge til jer i al Stikkelighed. Man sagde I var i Rødtøjlets. Se, saa traf jeg disse gamle, gode Væner og fik at vide, den gamle Ræv var i Vente her i denne smukke Morgenstund, og saa“ —

Saa for Fanden i dig, i den smukke Morgenstund, Volle! for Træhestens Stald paa Bjørnsholm og Hundesvøben. Not om det lumpne Havn-Stub! men trummer du et Haar paa min gamle Herres Hoved, skal det koste din Hals, det lover jeg dig. Har du en Hest, saa sølg mig!“

„Straks, unge Herre! — Min Hals raaber I ellers ikke for; det var kun mine Øren, jeg gav jer Magt over. — Blot et lille Farvel til mit gamle Føltesfærd! saa skal jeg klare for mig!“ Derpaa for den sorte Kærk med et Spring tilbage til Taterkølen ved Grøften, og Svend Trøst red et Stykke fort ad Landevejen alene.

Den saakaldte „sorte Svend“ var almindelig bekendt i Jylland som en dristig Arsbjsttite og eventyrlig Vovehals. Han hørte oprindeligt til hine hjemløse og omslappende Taterbaner, som han dog ikke videre havde bundet sig til; I de sidste to Aar havde han saaledes tjent hos Svend Trøsts Morbroder paa Brattingsborg ved Viborg, hvor han havde udmærket sig ved Trost og Hengivenhed. Paa Bjørnsholm havde han for tre Aar siden faldet fangstet som Arsbjsttite. Ved Svend Trøsts Hjalp var han bleven befriet fra en haard Straf og grusom Behandling. Nu kom han farende paa en lille Hest uden Sadel, som han lod til at have ranet paa Marsk.

„Hvorledes har Morbroder det?“ — spurgte Svend Trøst. — Han er vel dragen Junkeren til Hjelps?“

„Paa det Lav! det lader han nok være, unge Herre! Husbond har ærgret sig den gule Sol paa Halsen over Thing-Sagen med den lumste Hund, jeg vilde hævnet ham paa i Dag.“

„Hvad sig af Vægtelise over det gamle Rettergangsbrødt? Saa maatte han dog før givet sin Harmel Luft og ladet sit gode Sværd være Volsbjsttmand!“

„Det siger jeg med, unge Herre! det havde der været Forstand i. Men i det Stykke er Husbond en Gæst, mels-

lem os sagt. Hør vilde han labe alt sit Gods, i bundet en Fødsbred Jord med Vold og Uret, siger han. Er det ikke en forbandet Snaat, det? han ved jo dog saa godt som vi, her ingen anden Met er mer i Landet, end den, enhver dygtig Mand kan tage sig selv med Haand og Sværd. Den, der i vor Tid vil lægge sin Sag i sin Uvæns Haand, maa jo være bindegal; men det gjorde Husbond og bildte sig endda ind, han var Klog, og at Greden skulde stamme sig ved at bømme sin gode Ven til Villie; jo py! den skaldede Vulsbider maatte jo ogsaa være gal, havde han demt andeelendes og lagt sig ud med sin mægtige Ven, Marsk.“

„I, du ved rigtig nok hvad Met er, Volle! — saa Sti Andersens har beholdt hele Godset?“

„Hvad andet? det kunde enhver bandet paa forud, undtagen jer trostlydige Morbroder. Jeg red med ham til Viborg Thing den Dag, den tullede Gred skulde gøre Met og Stel imellem dem. Jeg glemmer aldrig den Dag, unge Herre! Jeg er ikke rad af mig, det ved I nok; men da den storagtige Gred havde sagt hvad Met skulde være, og Sti Andersens beholdt Godset og nikkede svinepolit, saa faldt mine Øjne hen paa Husbond, og — Gønduls Vænder havde mig! løb det ikke som Jæ ned over min Ryg; han var saa hvid i sit Ansigt som Viborg Kirlemur, og han fastede et Par Øjne til den tullede Gred, som min Vedstemmer har fortalt mig om Sullas Sut, naar hun saa paa Trol-dene i Norge, og de blev til Sten“ —

„Snaat, gale Volle, det kunde hellig Olaf, men aldrig hin vantro Heks, du taler om“ — afbrød Svend Trøst ham. — Nu, hvad sagde saa Morbroder til Greden?“

„Ikke et Væbners Ord, unge Herre! han steg paa sin Hest, saa møet som Jord, og red fra Thing. Det var rede en god Stund inden jeg turde lukke min Mund op til ham; men da jeg endelig fik at vide hvad han grubede paa, hvad mener I saa det var? Om det smukke Jordegods, de havde bestudet ham for, malede han intet Ord, og ej engang om at Saa Sti Andersens for Panden. Nej, Danmark! uhykelige Danmark! var alt hvad han malede. Var det ikke ogsaa en forbandet Snaat? hvad kom det Danmark ved, at de Slyngher havde taget Husbond ved Rasen?“

„Kan du ikke forstaa det? Volle! det maa jeg lide Morbroder for? Af Guds har han jo nok endnu; hvad bryder han sig om den Klump Jord? men at her ingen Met er mer i Landet, det er en større Ulykke; det kan sagtens sætte en ærlig Mand graa Haar i Hovedet.“

„Nu ja, det forklar sig, det er slemm! — sagde den sorte Svend — „men blæse med Væten! vilde jeg sagt, naar de kun ikke havde taget Godset; dog, hvad der var mig allerfærest ved Husbond, han vilde gerne reder som en Vætker fra Thing — sagde han — naar kun ingen ærlig Mand vilde tro, han nu var Gredens Fjende til hans Død for sin egen Sags Styld. Var det ikke ogsaa en forbandet urimelig Snaat? unge Herre! Naar jeg haaber en Slynghel, er det jo rimeligt, jeg haaber ham for min egen Styld, og fordi han har opført sig mod mig som en Væsel; hvem vilde give en halv Dre for at kunne have sin Fjende for andres Styld? men det er nu Husbonds uberlige Griller, og derover tror jeg det er, han har ærgret sig den gule Sol paa Halsen.“

„Det ligner ham, den brave Morbroder!“ — udbrød Svend Trøst glad — „men sig mig, hvor er Junker Otto? og hvad har han for?“

„Ja, det ved ingen ret; han er kommen herover, siger man, og alle Folk er i Røre; men man løber paa Kryds og Kvær, og her er ingen Orden i Tingene. Man mener, han vil drage til Viborg straks og lade sig hylde; men er han Klog, giver han vel Stunder. Ser I hvor Folk alt mhydrer frem ad Viborgvejen!“

Lad os efter dem og bringe Orden i Tingene!“ — sagde Svend Trøst, og de red rask af Sted efter en stor Stare Væbner, der til Fjods og til Hest, med og uden Vaaben, strømmede sammen fra alle Landskøyer og drog ad Viborg til, med højroset Tale og glade Udraab om Junker Otto, „som nu skulde være Konge og befri Landet fra Ulyk.“

Ellevte Kapitel.

Junker Otto nærmede sig virkelig Viborg fra Nørrejyllands Nystift med en lille Hær, der mest bestod af Voklitter og tykke Soldatpøper. Han vendte med Fjæ, al Riget om hans Antonsk snart vilde sætte alle tro Jyder i Bevægelse, og at man inden saa Dage vilde samles under hans Banner i Tinfindal. En Del Jyder vare allerede faldte til ham med stor Deltagelse og Jvert. Glæden over hans Antonsk og krigerlige Foretagender var saa meget større, som man for to Maanedere siden havde vidst, at der ved Gred Jonhan den Mides Mellemhandlung var sluttet Forlig mellem Prinsen og den forhabte Gred Gerhard. Al dette Forlig dog fra Junker Ottos Side var indgaaet paa Strømt, for at vinde Tid og Kræfter, saa man nu klart, og man glædede sig over, at han havde været lige saa statsklog, som han nu viste sig tæt og bestemt. Dog hvo der kendte den holstenste Gredes Snildhed, Vaabenmagt og berømte Krigskunst, maatte vistnok anse det for et forvovent og næsten fortvivlet Foretagende med en saadan Hær at byde ham Epibsen. De fleste vare slet bevæbnede Landsfolk med deres Høleer og tunge Træk; en Del vare til Hest, med Plejle og Høtjæ. Voklitterne vare best udrubede og forslyne med gode Heste; de holdt sig nærmest omkring Junkeren og betragtede sig som hans Livgarde. De tykke Soldatpøper faa med deres store Mundslag mest krigeriske ud og havde et Slags ensformige Vaabenfortjeler; de holdt sig gerne sammen og lode til at ringeagle deres slet bevæbnede danske Krigskammerater. For Resten gik og red de mellem hvarandre efter sædvanlig Hørløstik uden nogen bestemt Orden. Enhver slullede sig til sine Venner og Betenbe eller nærmeste Landsmand. Jyderne holdt sig til Jyder, og de faa Sjællændere, der vare med, dannede en egen Flok. Hæren var ofte vidt afspredt, idet enhver drog frem eller hvilede sig efter Behag; men der var Lur- og Hornblæser med, som af og til samlede de adspredte Måser, naar Hovdingerne fandt det nødvendigt; dog derved maatte Toget idelig forfines.

(Fortsattes.)